

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul nouăsprezece

Jeff Pippenger

2025-12-25

Numărul nouăsprezece

Leul din seminția lui Iuda este un nume dat lui Isus, care subliniază lucrarea lui Hristos de a pecetlui și apoi de a despecetlui Cuvântul Său profetic. În capitolul al cincilea din Apocalipsă, Leul din seminția lui Iuda, care este și rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea. "Rădăcina" lui David a fost Isai, iar rădăcina lui Isai a fost Fares, iar rădăcina lui a fost Iuda, iar rădăcina lui a fost Iacov, iar rădăcina lui a fost Isaac, iar rădăcina lui a fost Avraam. Rădăcina lui David sau a lui Isai, atunci când este menționată în legătură cu Leul din seminția lui Iuda, pune accentul pe principiile începutului și sfârșitului, adică Alfa și Omega. Când Descoperirea lui Isus Hristos este despecetluită în capitolul întâi al Apocalipsei, atributul principal al caracterului Său este că El este Alfa și Omega. Cine este El constituie, de asemenea, principiul care este folosit pentru despecetluirea profețiilor pe care Leul din seminția lui Iuda le-a pecetluit, atunci când El hotărăște că a sosit timpul.

Despecetluirea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu este un element al lucrării Lui de răscumpărare, întrucât El folosește puterea Cuvântului Său pentru a produce redeșteptări potrivit voii Sale. Sora White spune că atunci când cărțile Daniel și Apocalipsa vor fi mai bine înțelese, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare. Lumina Cuvântului profetic al lui Dumnezeu este cea care produce redeșteptare și reformă potrivit voii Sale.

Sora White, privind spre zilele de pe urmă, se referă la o mare reformă ce are loc în rândul poporului lui Dumnezeu în vremurile din urmă. Toate redeșteptările și reformele din istoria sacră au izvorât din Cuvântul lui Dumnezeu, iar fiecare dintre acele perioade sacre a indicat către ultima mare redeșteptare și reformă care începe cu puțin înaintea legii duminicale. Acele redeșteptări sunt produse de o despecetluire a Cuvântului lui Dumnezeu. Cele șapte tunete au fost pecetluite, la fel cum a fost pecetluită și cartea lui Daniel, în capitolul doisprezece.

Când aplicăm caracteristicile profetice ale unei perioade de împrăștiere care sunt asociate cu simbolul numărului 1260, constatăm că, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, Moise și Ilie sunt morți pe uliță timp de trei zile și jumătate. Până la versetul optsprezece a sosit vremea mâniei lui Dumnezeu. Moise și Ilie reprezintă poporul lui Dumnezeu chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii. Ei sunt împrăștiați timp de 1260 de zile simbolice pe ulițele Sodomei și ale Egiptului, unde a fost răstignit Isus.

Moise și Ilie au fost împuterniciți să-și dea mărturia începând cu versetul trei și până la versetul șapte, unde sunt uciși în stradă. Ioan a încheiat măsurarea templului la versetul doi, apoi Moise și Ilie sunt împuterniciți să-și dea mărturia, îmbrăcați în pânză de sac. Mesajul lui Ilie și al lui Moise a fost dat Adventismului millerit filadelfian în 1844, iar până în 1863 glasurile lor au fost îngropate

sub obiceiurile și tradițiile transmise din generație în generație. Ei au fost împuterniciți să-și dea mărturia timp de trei ani și jumătate, îmbrăcați în „pânză de sac”, un simbol al întunecării tot mai accentuate începând cu 1863.

Când aplicăm definiția Sorei White a celor șapte tunete ca reprezentând evenimentele primului și celui de-al doilea înger, într-o manieră linie după linie, construim o istorie care începe cu un înger care coboară cu un mesaj, dar, linie după linie, îngerul este atât primul, cât și al doilea înger. Unul și-a pus un picior pe uscat și altul pe mare la 11 august 1840, iar celălalt a sosit la dezamăgirea din 19 aprilie 1844.

Următorul reper, în fiecare istorie paralelă, este mâna lui Dumnezeu, care este asociată cu tăblițele lui Habacuc. Odată cu primul înger, a fost întocmită diagrama din 1843, dar era o greșeală în unele cifre. Odată cu al doilea înger, mâna lui Dumnezeu este un reper al tăblițelor lui Habacuc; lucru reprezentat atunci când El Și-a luat mâna de pe greșeală. Când Și-a luat mâna, solia s-a dezvoltat treptat până la apogeul ei la adunarea de tabără de la Exeter, chiar înainte de dezamăgirea din 22 octombrie 1844.

Cele două linii identifică un mesaj mondial, căci îngerul care sosește își pune un picior pe uscat și unul pe mare, iar inspirația ne arată că aceasta reprezintă un mesaj mondial. Îngerul identifică, de asemenea, începutul timpului zăbovirii din pilda celor zece fecioare. La acest prim reper vedem, de asemenea, mâna lui Dumnezeu dând naștere unei minciuni. La 19 aprilie 1844, pe plan profetic părea ca și cum vedenia ar fi mințit, însă cei care au avut răbdare au așteptat și, deși vedenia a zăbovit, nu a mințit. Dar când începe linia pe care o clădim, minciuna primei dezamăgiri este marcată ca un atribut al primului reper.

Atunci, reperul mâinii lui Dumnezeu și al tabelor lui Habacuc arată că Dumnezeu acoperă o greșeală și apoi Își retrage mâna de la acea greșeală. În istoria milerită, greșeala a fost îngăduită de Dumnezeu în mai 1842, când a fost tipărită diagrama, iar greșeala s-a făcut vădită atunci când s-a încheiat anul 1843; însă abia ceva timp mai târziu Domnul Și-a retras mâna de la greșeala din cifre. Greșeala a persistat din mai 1842 până cândva după prima dezamăgire. Pentru primul înger, reperul mâinii lui Dumnezeu și al tabelor lui Habacuc este marcat în mai 1842, dar retragerea mâinii Sale, în istoria celui de-al doilea înger, ar avea loc la scurt timp după prima dezamăgire.

Aceasta identifică piatra de hotar a „mâinii” drept o perioadă profetică. O perioadă care începe cu acoperirea, de către mâna Sa, a unei greșeli și se încheie cu îndepărtarea mâinii Sale de pe acea greșeală. Această perioadă în care mâna Sa acoperă și apoi descoperă este o ilustrare a lucrării Leului din seminția lui Iuda, pe măsură ce El pecetluiește și apoi despecetluiește lumina profetică. El a acoperit adevărul, apoi a revelat același adevăr — într-o lumină diferită, care nu contrazicea lumina originală. El a făcut aceasta pentru a produce trezirea și reforma Strigătului de la miezul nopții al mișcării milerite.

Timpul de așteptare, care a început odată cu sosirea îngerului, s-a încheiat când mâna Sa a fost retrasă, desigilând astfel lumina profetică ce a inițiat „mișcarea din luna a șaptea”, care a condus la mesajul Strigătului de la miezul nopții la adunarea de tabără de la Exeter, unde mesajul s-a transformat într-un val de maree, până la ușa închisă din Marea Dezamăgire. Manifestarea puterii

lui Dumnezeu prin desigilarea Cuvântului Său a produs o trezire și o reformă în continuă intensificare.

În 1863, mișcării millerite laodiceene i s-a interzis să treacă Iordanul și a fost sortită pustiei pentru lapidarea lui Ilie și a lui Moise. Solia lui William Miller era solia lui Ilie, iar solia fundamentală a lui Miller era «de șapte ori» al lui Moise. A respinge «de șapte ori» însemna a-l ucide pe Moise, iar a respinge adevărul fundamental stabilit de Miller însemna a-l ucide pe Ilie. În 1863, solul și solia au fost uciși în uliță, iar din acel moment, singura cale de a-i găsi era să le cauți mormintele pe vechile cărări ale lui Ieremia. Erau morți în uliță—adică până când sunt înviați. Ei sunt înviați când «evenimentele viitoare ale celor șapte tunete», care vor fi «dezvăluite în ordinea lor», sunt repetate—în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Când istoria primului înger este suprapusă peste istoria celui de-al doilea înger, structura profetică creează un reper pentru a urma mâna lui Hristos, care este lumina de pe calea Strigării de la miezul nopții. Lumina originară a Strigării de la miezul nopții luminează calea, iar lumina „brațului Său drept, slăvit” este cea care conduce în sus pe cale.

Mi se părea că lumina mă înconjura și că mă înălțam tot mai sus de pe pământ. M-am întors să caut poporul advent în lume, dar nu l-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și privește puțin mai sus.” La aceasta, mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, înălțată mult deasupra lumii. Pe această cărare, poporul advent călătorea spre cetatea care se afla la capătul îndepărtat al cărării. În urma lor, la începutul cărării, era așezată o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina pașii, pentru a nu se poticni.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuință, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

Când Hristos Își ridică brațul Său slăvit, El folosește „mâna” Sa ca simbol al lucrării Sale de a-Și conduce poporul. Când punem în legătură sosirea celui de-al doilea înger cu primul înger care a coborât la 11 august 1840, constatăm că ambii îngeri aveau un mesaj în mâinile lor.

Mi s-a arătat interesul pe care întregul cer îl manifestase față de lucrarea ce se desfășura pe pământ. Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru a doua Sa venire. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespusească strălucitoare și glorioasă mergea înaintea lui. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care avea să vină. ...

Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a pus în mână un înscris, iar, pe când cobora pe pământ, a strigat: «Babilonul a căzut, a căzut.» Apoi i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-și din nou ochii spre cer, așteptând cu credință și speranță arătarea Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de toropeală, ca și cum ar fi adormit; totuși puteam vedea urmele unei adânci întristări pe chipurile lor. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul întârzierii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au determinat să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au făcut să-L aștepte în 1844. Totuși am văzut că majoritatea nu mai posedă acea energie care le marca credința în 1843. Dezamăgirea le slăbise credința. Scrieri timpurii, 246, 247.

Fiecare dintre cei doi îngeri este unul dintre cei trei îngeri care, împreună, formează un singur simbol, astfel încât se aliniază în privința mesajului pe care îl reprezintă, deși fiecare poartă propriul său mesaj unic. Ambii îngeri au o „scriere” în mâini, care reprezintă o probă. „Primul și al doilea înger trebuie să meargă în paralel” cu al treilea înger.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și celui de-al doilea înger rămân adevăr pentru acest timp și trebuie să se desfășoare în paralel cu cea care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. „După aceste lucruri,” a zis Ioan, „am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.” În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii se îmbină. Materialele din 1888, 803, 804.

Sora White identifică pe al treilea înger drept îngerul din Apocalipsa optsprezece și arată că primul și al doilea înger urmează să se desfășoare în paralel cu istoria profetică reprezentată de al treilea înger din Apocalipsa optsprezece. Astfel, ea aliniază coborârea primului înger la 11 august 1840 cu 9/11 și identifică faptul că îngerul din Apocalipsa optsprezece este "al treilea înger". Al treilea înger este ultimul dintre cei trei și este tipificat de primul, iar din acest motiv Sora White ne informează că misiunea primului înger a fost identică misiunii îngerului din Apocalipsa optsprezece, căci misiunea ambilor îngeri a fost să "lumineze pământul cu slava sa".

Cele „șapte tunete” reprezintă o trasare a unei succesiuni de evenimente din cadrul istoriei primului și celui de-al doilea înger, care vor fi repetate în istoria celui de-al treilea înger. Inspirația a arătat că, atunci când aliniem aceste istorii „linie după linie”, coborârea primului înger din 1840 se aliniază cu coborârea lui la 9/11. Aceasta identifică un mesaj de încercare care trebuie mâncat cu doi martori și aliniază o dezamăgire cu primul reper.

„Cele șapte tunete” reprezintă perioada profetică care începe cu o dezamăgire și se încheie cu o dezamăgire mai mare.

Când linia profetică a pogorârii primului înger este aliniată cu venirea celui de-al doilea înger, ea produce „o structură a adevărului”. Adevărul este definit în trei trepte, prima și ultima fiind identice, iar treapta din mijloc reprezentând răzvrătirea. Alinierea primilor doi îngeri cu acest model produce o structură alcătuită din primul și al doilea înger, care ilustrează al treilea înger din Apocalipsa 18, iar al treilea înger din Apocalipsa 18 este o combinație a primului și a celui de-al doilea înger.

Îngerul al treilea din Apocalipsa, capitolul optsprezece, este alcătuit din două glasuri. Primul glas s-a împlinit când clădirile din New York s-au prăbușit la 11 septembrie (9/11), iar al doilea glas din versetul patru este legea duminicală. În perioada de la 9/11 până la legea duminicală, îngerul al treilea din Apocalipsa, capitolul optsprezece, reprezintă o combinație a primului și celui de-al doilea înger. Dat fiind acest fapt, a folosi istoria acelor doi îngeri „rând după rând” pentru a reprezenta istoria îngerului al treilea din Apocalipsa, capitolul optsprezece, înseamnă a alinia primul și al doilea înger cu primul și al doilea înger.

Doi îngeri sosesc la prima dezamăgire, iar ambii îngeri sunt legați profetic și amândoi au o solie de încercare care se află în mâna îngerului. Reperul următor reprezentat pe linie îl constituie tablele lui Habacuc, care sunt în mod direct asociate cu mâna lui Dumnezeu. Pe linia primului înger, diagrama din 1843 este tipărită în mai 1842, iar pe linia celui de-al doilea înger nu a existat nicio diagramă. Diagrama se încheiase la sosirea celui de-al doilea înger. Reperul tablei lui Habacuc pe linia celui de-al doilea înger îl reprezintă ridicarea mâinii lui Dumnezeu de pe o greșeală din cifrele diagramei din 1843.

Mâna Sa a acoperit o greșeală la semnul de hotar al primului înger, iar Mâna Sa a fost îndepărtată chiar la același semn de hotar, pe linia celui de-al doilea înger. Astfel, semnul de hotar al tablelor lui Habacuc din liniile paralele ale primului și celui de-al doilea înger reprezintă două etape. În prima etapă Mâna Sa acoperă o greșeală, iar la sfârșitul perioadei semnelui de hotar al tablelor lui Habacuc, El Își îndepărtează Mâna. Timpul de întârziere a început odată cu sosirea celui de-al doilea înger, iar timpul de întârziere se încheie progresiv, începând cu îndepărtarea Mâinii Sale. Semnul de hotar al tablelor lui Habacuc reprezintă o perioadă de timp care este marcată la început de Mâna lui Hristos și la sfârșit de Mâna Sa.

La prima dezamăgire sunt marcate două mâini, și amândouă au o solie de încercare care trebuie luată și mâncată. Apoi, o perioadă de timp profetic, reprezentând adevărurile de temelie, începe cu mâna lui Dumnezeu acoperind și se încheie cu mâna Sa descoperind. Următorul reper este adunarea de tabără de la Exeter, unde strigarea de la miezul nopții desparte și curățește pe aceia care aveau să urmeze mâna lui Hristos în Locul Preasfânt.

Când Hristos a trecut în Sfânta Sfintelor, și-a ridicat mâna spre cer și a jurat că nu va mai fi vreme. El tocmai pecetluse „cele șapte tunete”, care reprezintă istoria primilor doi îngeri, repetându-se în istoria celui de-al treilea. A pecetluit „cele șapte tunete”, așa cum pecetluse profețiile lui Daniel în capitolul doisprezece. În capitolul doisprezece al lui Daniel, la prima dintre cele trei perioade simbolice de timp, Hristos Își ridică ambele mâini spre cer și proclamă că, atunci când se va încheia împrăștierea poporului lui Dumnezeu, cei care devin „bărbați de mirare” vor fi curățiți și înălțați ca ofrandă. Structura primului și a celui de-al doilea înger, pe care o examinăm în prezent, manifestă simbolic mâna lui Dumnezeu la fiecare pas.

Atunci când El acoperă adevărul, se produce o dezamăgire, iar când Își retrage mâna, ia naștere lumina, iar aceasta este lumina mesajului Strigăului de la Miezul Noptii. Intervalul de la prima dezamăgire până la Marea Dezamăgire poartă semnătura Alfei și a Omegăi și este prezentat în cadrul structurii adevărului. Începutul reprezintă sfârșitul, iar reperul dintre cele două dezamăgiri

înfățișează efectul pecetuirii și al desigilării tablelor lui Habacuc, care constituie o desigilare a căilor celor vechi ale lui Ieremia și reprezintă temelia pe care este ridicat templul înainte de legea duminicală, când templul desăvârșit este înălțat deasupra tuturor munților. Reperul de mijloc din cuvântul adevărului reprezintă răzvrătirea, iar în istoria reprezentată de separarea finală a grâului de neghină se manifestă răzvrătirea fecioarelor neînțelepte.

Răzvrătirea indicată de reperul tăblițelor lui Habacuc este prezentată ca fiind progresivă, căci nu este un singur reper, ci o perioadă cu un început și un sfârșit definite, așa cum sunt marcate de mâna lui Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu este prezentă de două ori la prima dezamăgire, căci sunt doi îngeri care amândoi poartă o solie în mâinile lor. Următorul reper al răzvrătirii este marcat de o mână la început și de o mână la încheiere; așadar, are, de asemenea, două mâini în caracteristicile sale profetice. Al treilea reper al dezamăgirii mai mari Îl identifică pe Hristos ridicându-Și mâna și jurând spre cer, chiar în pasajul în care cele șapte tunete sunt pecetluite, așa cum a fost pecetluit și capitolul doisprezece din Daniel. Chiar în punctul în care Îngerul marchează sfârșitul structurii profetice a primilor doi îngeri pe care îi analizăm acum, El pune capăt aplicării timpului profetic și Se plasează într-un pasaj paralel din cartea lui Daniel, unde nu Își ridică o mână, ci Își ridică ambele mâini.

În Daniel doisprezece există trei perioade profetice care sunt despecetluite în zilele de pe urmă, căci aceasta este ceea ce se petrece cu poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Primul lucru menționat în viziunea finală, culminantă, a lui Daniel a fost că Daniel, care reprezintă rămășița poporului lui Dumnezeu, a avut înțelegere atât asupra cuvântului, cât și asupra vedeniei. Ultimul lucru consemnat de Daniel este modul în care sporirea cunoștinței a fost folosită de Leul din seminția lui Iuda pentru a aduce trezirea și reforma finală între poporul lui Dumnezeu, care sunt distinși ca fiind cei ce înțeleg. El împlinește pecetluirea poporului Său prin despecetluirea "celor șapte tunete" din Apocalipsa, în legătură cu despecetluirea "celor trei perioade" din Daniel doisprezece.

Când Isus identifică faptul că, la sfârșitul celor trei zile și jumătate profetice ale sfărâmării puterii poporului lui Dumnezeu, toate „minunile” aveau să se sfârșească, El indică iulie 2023, când s-au încheiat cele trei zile și jumătate de moarte pe străzi din Apocalipsa 11. Acum, minunile aveau să se sfârșească înaintea legii duminicale. El a marcat iulie 2023, ridicând nu o singură mână, ci ambele mâini. Procedând astfel, El marca sfârșitul timpului de întârziere, precum atunci când Și-a luat mâna de pe greșeala din istoria millerită. Prima dezamăgire a avut loc la 18 iulie 2020, așa cum a fost tipificată de prima dezamăgire a milleriților, iar timpul de întârziere a început și a continuat până când El Și-a întins mâna a doua oară, pentru a-Și aduna rămășița Sa, în iulie 2023.

Prima dezamăgire este reprezentată de acoperirea unei greșeli de către mâna lui Dumnezeu, greșeală care, pentru milleriți, a constat în identificarea anului 1843, în locul zilei de 22 octombrie 1844. Acea dezamăgire este reprezentată în versetul doisprezece al capitolului doisprezece. Prima dezamăgire este reprezentată prin acoperirea greșelii de către mâna Sa și a fost tipificată de milleriții care au ajuns la prima dezamăgire. Cuvântul din versetul doisprezece este „cometh”. Fericit este cel ce așteaptă și care „cometh” la 1335; fericit este cel ce „cometh” la dezamăgirea din 19 aprilie 1844. Cuvântul tradus ca „cometh” înseamnă „a atinge”. Milleriții au experimentat prima

lor dezamăgire când anul 1843 a atins anul 1844. Versetul doisprezece din Daniel doisprezece identifică prima dezamăgire atât din 19 aprilie 1844, cât și, mai direct, prima dezamăgire din 18 iulie 2020.

Cea dintâi perioadă profetică și cea din urmă perioadă profetică dintre cele trei perioade care sunt desigilate la vremea sfârșitului, când cunoștința este sporită și înfăptuiește separarea finală a grâului de neghină, identificând astfel desigilarea luminii profetice care îi pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt una și aceeași perioadă profetică.

Primul punct al versetului șapte este sfârșitul risipirii celor trei zile și jumătate ale Apocalipsei unsprezece, în iulie 2023, iar punctul din versetul doisprezece este începutul aceleiași risipiri, la 18 iulie 2020. Alfa și Omega marchează istoria celor șapte tunete din Daniel doisprezece ca fiind istoria care începe la dezamăgirea din 18 iulie 2020 și se încheie trei zile și jumătate simbolice mai târziu, în iulie 2023. La fel de important este că, atunci când Alfa și Omega a marcat începutul și sfârșitul ultimului timp de zăbovire, El nu și-a ridicat o singură mână, ci amândouă mâinile Sale spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor.

Fiul lui Dumnezeu, care este Fiul Omului, încheie un jurământ cu Tatăl, tocmai acolo unde își are începutul punctul culminant al istoriei poporului legământar al lui Dumnezeu, când Hristos l-a chemat mai întâi pe Avram printr-o făgăduință, iar apoi a confirmat făgăduința printr-un jurământ. Scoate-ți încălțăminte, ești pe pământ sfânt!

Litera centrală a celor trei perioade profetice nu este nimic mai puțin decât împlinirea omega a profeției de timp a legământului a lui Avram și a lui Pavel, de 430 de ani, așa cum este reprezentată în cei 1290 de ani ai versetului unsprezece. Versetul, abordat din perspectiva millerită, a identificat o perioadă de treizeci de ani de pregătire pentru papalitate, urmată de 1260 de ani de persecuție papală. Cei 430 de ani ai lui Avram reprezintă robie și izbăvire într-o națiune anume, în conjuncție cu primii treizeci de ani, care reprezintă intrarea Domnului în legământ cu Avram. Cei treizeci de ani de pregătire pentru preoți au început în 1989, la timpul sfârșitului, iar cei treizeci de ani se încheie la legea duminicală, când versetul identifică faptul că urâciunea pustiirii avea să fie așezată și apoi avea să persecute poporul lui Dumnezeu timp de 1260 de ani simbolici, aliniindu-se cu cele 42 de luni simbolice ale lui Ioan din Apocalipsa treisprezece.

Mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii a debutat în 1989, când Domnul Și-a început lucrarea de pregătire a unei preoții care să slujească în timpul crizei de la miezul nopții, ce începe odată cu legea duminicală. Alfa și Omega a stat deasupra apelor Hiddekelului și Și-a ridicat ambele mâini spre cer, jurând că, atunci când risipirea de la 18 iulie 2020 până în iulie 2023 va fi împlinită, minunile asociate lucrării lui Hristos de a-Și uni Dumnezeirea cu omenirea se vor încheia.

Aceasta este aceeași declarație din capitolul zece, pe linia celor șapte tunete, căci El nu numai că a pus acolo capăt aplicării profetice a timpului, ci a și indicat că, în zilele când va suna cea de-a șaptea trâmbiță, taina lui Dumnezeu avea să fie încheiată. Pasajul paralel din Daniel doisprezece indică faptul că, atunci când împrăștierea s-a încheiat în iulie 2023, încheierea pecetluirii poporului lui Dumnezeu avea să fie încheiată, așa cum este reprezentată de sunetul trâmbiței celei de-a

șaptea, care a coincis cu ridicarea mâinii de către Hristos și cu jurământul Său în ambele pasaje paralele.

În cadrul mesajului triplu din Daniel doisprezece, prima și ultima perioadă profetică poartă o semnătură alfa și omega. Prima perioadă din versetul șapte identifică sfârșitul aceleiași perioade, al cărei început îl marchează versetul doisprezece. La mijlocul dintre versetele șapte și doisprezece este reprezentată istoria timpului sfârșitului, de la 1989 până la închiderea timpului de probă. La mijlocul perioadei alfa a versetului șapte și al istoriei omega a versetului doisprezece este reprezentată răzvrătirea finală a omenirii, de la legea duminicală până la ridicarea lui Mihail, iar aceasta este reprezentată chiar în capitolul în care Mihail se ridică.

Răzvrătirea perioadei de mijloc este, în primul rând, istoria exterioară a răzvrătirii, însă primii treizeci de ani reprezintă istoria interioară a pregătirii preoților, care se află în confruntare directă cu forțele exterioare, reprezentate în perioada de 1260 care urmează.

Perioada de mijloc reprezintă răzvrătirea celei de-a treisprezecea litere a alfabetului ebraic și se îmbină cu dimensiunea internă, întrucât înfățișează bătălia finală a mării controversate pe planeta Pământ, în vreme ce timpul de probă mai zăbovește. Îmbinarea sa a externului și internului este, de asemenea, mesajul ultimei viziuni a lui Daniel, reprezentată de râul Hiddekel și de cele trei capitole care poartă, de asemenea, semnătura lui Alfa și Omega și sunt întemeiate pe structura adevărului. Primul și ultimul capitol abordează pecetluirea poporului lui Dumnezeu, înfățișat ca stelele ce strălucesc în veci. Capitolul de mijloc al răzvrătirii identifică aceeași istorie reprezentată în versetul unsprezece prin cei 1290 de ani, care este versetul de mijloc în aceeași structură.

Când Hristos Își folosește mâna în cadrul structurii profetice, aceasta reprezintă multe adevăruri, dar reprezintă și calea pe care Își conduce poporul. Apocalipsa lui Isus Hristos a început să fie desigilată în iulie 2023. Acea desigilare include desigilarea celor șapte tunete și mesajul lui Daniel, așa cum este reprezentat în capitolul doisprezece. Desigilarea are loc în cadrul istoriei ascunse a versetului patruzeci, care a început în 1989 și se încheie la legea duminicală. În acea istorie, poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit, iar ei sunt pecetluiți prin revărsarea Duhului Sfânt. Revărsarea finală a Duhului Sfânt este identificată în capitolul opt din Apocalipsă, unde este reprezentată ca a șaptea și, prin urmare, ultima pecete. Leul din seminția lui Iuda a biruit în capitolul cinci pentru a deschide cartea pecetluită cu șapte peceti.

Al șaselea sigiliu a ridicat, la sfârșitul capitolului al șaselea, întrebarea: cine va putea să stea în picioare în perioada în care nu mai există mijlocire pentru păcat?

Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea sta în picioare? Apocalipsa 6:17.

Următorul capitol, sau se poate spune următorul verset, introduce pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime care este adunată în Împărăția lui Dumnezeu în timpul crizei legii duminicale. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt răspunsul la întrebarea celei de-a șasea peceti. După ce sunt reprezentați în capitolul șapte, capitolul opt identifică apoi înlăturarea celei de-a șaptea și ultimei peceti.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer ca la o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca să o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur care era înaintea scaunului de domnie. Și fumul tămâiei, care venea împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului.

Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc din altar și a aruncat-o pe pământ: și s-au făcut glasuri, tunete, fulgere și un cutremur. Apocalipsa 8:1-5.

"Focul", înfățișat în capitolul șase din Isaia ca un "cărbune", pe care Sora White îl identifică drept simbol al curățirii, este luat de pe altar și aruncat pe pământ. "Focul" din cer la Cincizecime a fost reprezentat ca limbi de "foc". "Focul" este ceea ce folosește Solul Legământului pentru a-i curăți pe fiii lui Levi.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânie când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?”
Dorința veacurilor, 392.

Focul este cel care s-a pogorât peste jertfa lui Ilie, precum și peste jertfa lui Ghedeon adusă îngerului. „Focul” curățirii este Cuvântul lui Dumnezeu, căci a fi făcut sfânt înseamnă a fi sfințit prin Cuvântul Său. „Focul” care este aruncat pe pământ când este ruptă pecetea a șaptea indică investirea cu putere a mesajului profetic care este despecetluit în zilele de pe urmă, în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, în vremea împlinirii finale și desăvârșite a evenimentelor reprezentate de cele șapte tunete și confirmate de cele trei perioade profetice din Daniel doisprezece, care au fost pecetluite până în zilele de pe urmă.

Apocalipsa lui Isus Hristos, care este despecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii, cuprinde despecetluirea celor șapte tunete, înlăturarea celei de-a șaptea peceti, despecetluirea lui Daniel doisprezece și despecetluirea istoriei ascunse a versetului patruzeci din Daniel unsprezece, chiar istoria în care îngerul l-a întrebat pe Omul îmbrăcat în in ce va fi sfârșitul acestor minuni.

Omul îmbrăcat în in a răspuns și a zis: Când ajungi la încheierea timpului de zăbovire din iulie 2023, ai ajuns la istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

El a mai spus că, la sfârșitul celor trei zile și jumătate simbolice din Apocalipsa unsprezece, un mesaj profetic din cartea lui Daniel avea să fie dezpecetluit, așa cum este tipificat de timpul

sfârșitului din 1798. Adevărul care urma atunci să fie dezpecetluit, la sfârșitul celor trei zile și jumătate simbolice, s-ar găsi chiar în cele nouă versete din cartea lui Daniel care identifică și definesc pecetluirea și dezpecetluirea cărții lui Daniel.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

Când Hristos a venit pe acest pământ, tradițiile transmise din generație în generație și interpretarea omenească a Scripturilor au ascuns oamenilor adevărul așa cum este în Isus. Adevărul a fost îngropat sub noianul tradițiilor. Semnificația spirituală a volumelor sacre s-a pierdut; căci, în necredința lor, oamenii au zăvorât ușa spre comoara cerească. Întunericul acoperea pământul, iar negură deasă acoperea popoarele. Adevărul privea din cer spre pământ; dar nicăieri nu se descoperea amprenta divină. O negură, asemenea giulgiului morții, se așternea peste pământ.

Dar Leul din seminția lui Iuda a biruit. El a deschis pecetea care închidea cartea învățaturii divine. Lumii i s-a îngăduit să contemple adevărul pur, nealterat. Adevărul însuși a coborât pentru a risipi întunericul și a contracara eroarea. Un învățător a fost trimis din cer cu lumina care avea să lumineze pe orice om care vine în lume. Erau bărbați și femei care căutau cu ardoare cunoașterea, cuvântul temeinic al profeției, iar când acesta a sosit, a fost ca o lumină strălucind într-un loc întunecat. Spalding Magan, 58.

Cărturarii și fariseii pretindeau că tâlcuiesc Scripturile, dar le tâlcuiau potrivit propriilor lor idei și tradiții. Obiceiurile și maximele lor deveneau din ce în ce mai exigente. În sensul său spiritual, Sfântul Cuvânt a devenit pentru popor ca o carte pecetluită, închisă pentru înțelegerea lor. Semnele Timpurilor, 17 mai 1905.